

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou v právní věci žalobce: **S. T.**, nar. x, t.č. bytem: x, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR (Odbor azylové a migrační politiky)**, pošt. schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 5. 2015, č. j. OAM-86/LE-BE02-BE02-PS-2015, o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 5. 2015, č. j. OAM-86/LE-BE02-BE02-PS-2015, **s e zrušuje a věc se žalovanému vrací k dalšímu řízení.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 5. 2015, č. j. OAM-86/LE-BE02-BE02-PS-2015, jímž byla žalobci podle § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), uložena povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců v Bělé pod Bezdězem – Jezové (dále též „ZZC“) až do vycestování, maximálně však do 7. 9. 2015.

Toto rozhodnutí žalobce napadá žalobou, v níž namítá, že žalovaný nesprávně aplikoval ustanovení § 46a zákona o azylu, když rozhodl, že žalobce představuje nebezpečí pro veřejný pořádek. Podle žalobce skutečnost, že se na území České republiky nacházel neoprávněně, a že bylo proti jeho osobě zahájeno řízení o správním vyhoštění, sama o sobě neodůvodňuje

závěr o jeho nebezpečnosti pro veřejný pořádek. V tomto bodě žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2013, sp. zn. 5 Azs 17/2013 a usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 - 151, kdy Nejvyšší správní soud kritizuje praxi, kdy správní orgán považuje cizince s uloženým správním vyhoštěním automaticky za nebezpečného pro veřejný pořádek. Nejvyšší správní soud vyžaduje od správního orgánu, aby při aplikaci § 46a zákona o azylu zohlednil i jiné faktory než uložené správní vyhoštění a řádně odůvodnil, v čem konkrétně spatřuje nebezpečnost žadatele pro veřejný pořádek.

Žalobce má za to, že pokud by na jeho jednání bylo nahlíženo v souladu se zmíněnou judikaturou, nebyly by podmínky pro vydání napadeného rozhodnutí naplněny. V napadeném rozhodnutí dle názoru žalobce nebyly vůbec zohledněny individuální okolnosti jeho života a jeho celková životní situace.

Žalobce dále uvádí, že na území České republiky pobývá od roku 1999. Již sedmým rokem zde žije se svojí přítelkyní T. Z.. Oba dva spolu bydlí na adrese x. Žalobce dále zdůrazňuje, že v ČR žije již šestnáctým rokem a má zde vytvořeny rodinné, soukromé i sociální vazby. Rozhodnutí o zajištění na nejdelší přípustnou dobu tak nepřiměřeně zasahuje do jeho osobního a rodinného života a nepřihlíží k jeho rodinným a soukromým poměrům.

Žalobce dále namítá, že žalovaný navíc bez jakéhokoliv odůvodnění rozhodl o maximální zákonné době, po kterou je žalobce povinen setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, tj. 120 dní. Žalobce má za to, že automatické uložení maximální zákonné doby popírá samotný institut správního uvážení, který je tak víceméně eliminován a k jeho využití nedochází. Uložení maximální zákonné doby povinnosti setrvat dle názoru žalobce nezohledňuje individuální okolnosti případu a napadené rozhodnutí považuje v tomto ohledu pro nedostatek odůvodnění za nepřezkoumatelné.

Dále žalobce namítá nedostatečnost odůvodnění napadeného rozhodnutí, jak jej vyžaduje § 68 odst. 3 správního řádu, neboť žalovaný dle názoru žalobce pouze rekapituluje informace získané ze spisového materiálu příslušných složek Policie ČR, což však nelze považovat za odůvodnění splňující nároky kladené zmíněným ustanovením správního řádu. Žalovaný pak zejména neuvádí, v čem konkrétně spatřuje nebezpečnost žalobce pro veřejný pořádek ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu.

Žalobce rovněž zdůrazňuje závažnost zde aplikovaného institutu, kdy v případě tak závažného zásahu, jakým je faktické zbavení osobní svobody, ke kterému zde bezesporu dochází, je nezbytné postupovat velmi pečlivě a odůvodnění výroků se věnovat velmi podrobně. I z tohoto důvodu by mělo být dle názoru žalobce napadené rozhodnutí zrušeno také pro jeho nepřezkoumatelnost.

Z těchto důvodů žalobce navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný popírá oprávněnost důvodů uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasí, neboť má za to, že neprokazují nezákonnost výroku napadeného rozhodnutí správního orgánu. Odkazuje plně na správní spis, resp. přiložené písemnosti, zejména na napadené rozhodnutí, při jehož vydání bylo postupováno plně v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními správního řádu.

Žalovaný především konstatuje, že žalobce vyjma obecných sdělení, neuvedl vůbec žádné konkrétní skutečnosti, které by zjištění správního orgánu, na základě kterých bylo rozhodnuto o jeho povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, vyvracely, tedy zejména dlouhodobé porušování právního řádu České republiky.

Žalovaný uvádí, že dne 6. 5. 2015 učinil žalobce prohlášení o mezinárodní ochraně v ČR a dne 7. 5. 2015 s ním bylo zahájeno řízení ve věci mezinárodní ochrany. Uvedl, že do ČR přijel již v roce 1999 na platný cestovní doklad a maďarské vízum, dále zde pobýval na schengenská víza, která si opakovaně prodlužoval. Z území ČR odjížděl například do Německa a do Slovenské republiky, kam vozil své zaměstnance. Dále potvrdil, že v roce 2013 mu byl ve Slovenské republice udělen trest vyhoštění na dva roky, ale domníval se, že platí jen pro Slovensko. Že má zákaz vstupu do celé Evropské unie, se žalobce údajně dozvěděl až při svém zadržení dne 30. 4. 2015. Poslední platné vízum mu skončilo v roce 2014, poté již vízum neměl a pobýval zde pouze na maďarský doklad až do svého zadržení. O mezinárodní ochranu žádá, protože zde má práci, chce zde zůstat a v budoucnu sem přivést i své děti. Požádal tak až po svém zadržení policií, protože již neměl jinou možnost.

Z rozhodnutí policejního orgánu o zajištění dále vyplývá, že žalobci bylo vydáno oddělením cizinecké policie Slovenské republiky v Michalovcích rozhodnutí o vyhoštění ze Slovenské republiky na dobu 2 let, které nabylo právní moci dne 24. 6. 2013. Žalobce byl odsouzen Okresním soudem Michalovce pro spáchání přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky k trestu vyhoštění na dobu 2 let. Na základě toho byl zařazen do schengenského informačního systému. V evidencích Policie ČR je žalobce veden jako nežádoucí osoba ode dne 10. 6. 2013 do dne 7. 7. 2016.

Žalovaný shrnuje, že žalobce pobýval v České republice neoprávněně a nedodržuje právní předpisy nejen na území ČR, ale nerespektuje ani vydané opatření Slovenské republiky, platné na území všech států schengenského prostoru. Nevyužil řádně ani možnosti upravit si pobyt podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky.

Žalovaný je toho názoru, že žádost o mezinárodní ochranu je čistě účelová s cílem vyhnout se správnímu vyhoštění, neboť o mezinárodní ochranu mohl žalobce požádat kdykoliv dříve v průběhu předchozích 16 let svého pobytu, což neučinil, přestože mu v tom nebránily žádné objektivní skutečnosti. O mezinárodní ochranu požádal až poté, co byl zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců v Bělé pod Bezdězem – Jezové.

Žalovaný uvádí, že se rozhodl pro danou povinnost, a to na maximální dobu 120 dnů, jak plyne z odůvodnění rozhodnutí, přičemž je žádoucí, aby žalobci nebyl již v současné době umožněn volný pohyb po území České republiky, zejména za situace, kdy není ochoten z území ČR vycestovat a již v minulosti mařil rozhodnutí policejních orgánů o jeho povinnosti vycestovat z České republiky dle schengenského informačního systému.

Žalovaný má za prokázané, že propuštění žalobce ze zařízení pro zajištění cizinců a vedení správního řízení ve věci mezinárodní ochrany bez omezení osobní svobody jmenovaného by mohlo ohrozit veřejný pořádek v České republice.

Na základě okolností celého případu je žalovaný toho názoru, že nejednal v rozporu ani s doporučením UNHCR o zajištění, Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod a ani s existující judikaturou správních soudů. Rovněž žalobou napadené rozhodnutí splňuje dle názoru žalovaného požadavky na ně kladené § 68 správního řádu.

Pokud jde o správnost rozhodnutí žalovaného, v této věci žalovaný poukazuje na rozhodnutí Soudního dvora EU ze dne 30. 5. 2013 (C-534/11 Mehmet Arslan), resp. rozhodnutí Krajského soudu v Praze č. j. 44 A 28/2013 nebo č. j. 44 A 31/2013, jehož závěry jsou aplikovatelné i na daný případ. Zároveň žalovaný dodává, že unijní právo otázku zajištění cizince výslovně neupravuje a je výlučně na členských státech, aby takovou možnost samostatně upravily (srov. KS v Praze 44 A 26/2015).

Žalovaný je toho názoru, že na daný případ aplikoval řádně tzv. pojem veřejný pořádek, resp. porušení, tedy takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečné závažné ohrožení některého ze základních pojmů společnosti, přičemž odkazuje na čl. 27 odst. 2 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 204/38/ES nebo usnesení NSS 3 As 4/2010.

Vzhledem k výše popsaným okolnostem žalovaný navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

Ze správního spisu krajský soud zjistil, že žalobce byl dne 30. 4. 2015 rozhodnutím Policie ČR zajištěn a následně umístěn do ZZC. Šetřením Policie ČR bylo dále zjištěno, že žalobce se na území ČR zdržuje bez platného cestovního dokladu a bez povolení k pobytu. Šetřením Policie ČR bylo dále zjištěno, že žalobce je veden v evidenci nežádoucích osob s platností od 10. 6. 2013 do 7. 7. 2016. Dále bylo zjištěno, že žalobce přicestoval na území ČR v roce 1999 za prací. Od té doby se zde zdržoval na schengenská víza, která si pravidelně obnovoval (poslední platilo do roku 2014). O mezinárodní ochranu nikdy dříve nežádal, nyní o ni požádal, neboť jej zadržela policie a dle vlastních slov neměl jinou možnost. Do země původu se vrátit nechce, má v ČR práci, na Ukrajině by musel na vojnu. V ČR má firmu, nevlastní žádný movitý ani nemovitý majetek. Na území ČR nemá stálé bydliště, v současné době žije s přítelkyní na adrese x. Na Ukrajině žijí jeho dvě nezletilé děti. Ke svému zdravotnímu stavu žalobce uvádí, že má křečové žíly, dle vyjádření lékaře Zdravotnického zařízení Ministerstva vnitra netrpí onemocněním, které by bránilo jeho návratu do země původu. Dne 6. 5. 2015 žalobce učinil prohlášení o mezinárodní ochraně.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu ministerstvo rozhodne o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky ČR.

Žalobce předně zpochybňuje správnost závěru žalovaného, že svých chováním představuje nebezpečí pro veřejný pořádek. K tomu soud ve shodě s ustálenou judikaturou správních soudů, zejména rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2013, č. j. 5 Azs 17/2013 – 22, jehož se žalobce dovolává, uvádí, že sama skutečnost nelegálního pobytu

ani nevycestování z území ČR nemohou bez dalšího představovat skutečné, aktuální a závažné ohrožení některého ze zájmů společnosti.

Podle odůvodnění napadeného rozhodnutí vycházel žalovaný z toho, že žalobce pobývá na území ČR neoprávněně, nedodržuje právní předpisy nejenom na území ČR, ale nerespektuje ani rozhodnutí Slovenské republiky o vyhoštění (tam se navíc dopustil trestné činnosti), platné na území všech států schengenského prostoru, a je veden v evidenci nežádoucích osob. Na základě těchto skutečností nabyt žalovaný přesvědčení, že by žalobce mohl svým chováním představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, neboť u žalobce lze předpokládat pokračující nerespektování právního řádu ČR a pokynů policie či správních orgánů.

Závěry žalovaného hodnotí krajský soud jako zcela postačující pro uložení povinnosti setrvat v ZZC, neboť pobytem bez jakéhokoli právního titulu a přes zákaz vstupu do schengenského prostoru, představuje žalobce i podle názoru soudu nebezpečí pro veřejný pořádek. Krajský soud je na základě shora uvedených skutkových okolností a zjištění, jež žalobce ostatně v žalobě ani nezpochybňuje, přesvědčen, že důvod pro uložení povinnosti setrvat v ZZC ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu byl zcela naplněn.

Krajský soud dále konstatuje, že napadené rozhodnutí ob stojí i ve vztahu k posouzení rodinného a soukromého života, neboť žalobce vyjma jména, příjmení a bydliště své přítelkyně žádné další skutečnosti stran rodinného života neuvedl. V žádosti o udělení mezinárodní ochrany pak zmínil pouze to, že by do budoucna chtěl, aby za ním do ČR přicestovali jeho synové. V žalobě pak svá tvrzení o rodinných, soukromých a sociálních vazbách rovněž nijak nerozvedl. Pouze sdělil, že s přítelkyní žije sedm let. K tomu krajský soud uvádí, že jen údaj o délce soužití s přítelkyní ničeho o rodinných vazbách nevypovídá, zvláště za situace, kdy žalobce není k pobytu na území ČR oprávněn.

Podle krajského soudu však žalovaný pochybil při uložení povinnosti žalobci setrvat v ZZC po maximální dobu 120 dnů. Tento svůj závěr odůvodnil žalovaný tím, že (jak uvedeno shora) řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany potrvá s vysokou pravděpodobností 90 dnů a že případný soudní přezkum bude ukončen v uvedené celkové 120 denní lhůtě. Předně soud na základě poznatků ze své úřední činnosti konstatuje, že doba třiceti dnů, jež by zbývala z celkové doby zajištění žalobce po odečtení 90 dnů, je pro ukončení soudního přezkumu rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany zcela nereálná, protože v té době obvykle nemá soud k dispozici ani spisový materiál. Navíc žalovaný považuje žádost žalobce za účelovou, což znamená, že by o ní měl rozhodnout do 30 dnů od podání. Avšak ani tehdy by zbytková lhůta, po kterou má být žalobce zajištěn v ZZC, k ukončení soudního přezkumu, včetně řízení o kasační stížnosti nepostačovala. Navíc podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2014, č. j. 2 As 115/2013 - 59, nemůže správní orgán předem spekulovat, zda cizincem bude podán opravný prostředek, resp. žaloba. Soud proto považuje napadené rozhodnutí co do délky uložené povinnosti setrvání v ZZC za nezákonné. Stran podrobnějšího odůvodnění tohoto závěru odkazuje krajský soud na jiný svůj rozsudek ze dne 6. 5. 2015, č. j. 44 A 30/2015 - 16, s jehož závěry a v něm uvedenými důvody se plně ztotožňuje.

Krajský soud proto na základě výše uvedených zjištění zrušil napadené rozhodnutí jako nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], aniž by ve věci nařizoval jednání a prováděl navržené důkazy, neboť aplikované ustanovení s. ř. s. takový postup soudu přímo předpokládá.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalovaný ve věci neměl úspěch a žalobci, kterému by jako úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, žádné náklady nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 2. června 2015

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
samosoudkyně

Rozsudek byl vyhlášen dne 2. 6. 2015 [§ 49 odst. 11 a § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní].

Za správnost vyhotovení: Vlasáková